

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Waking Up with the Duke

Lorraine Heath

Copyright © 2011 Jan Nowasky

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O datorie de onoare

Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEATH, LORRAINE

O datorie de onoare / Lorraine Heath

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-3085-8

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

O datorie de onoare

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA®
2018

Capitolul 1

*Herndon Hall, Leicestershire
Noiembrie 1860*

– O să consider datoria față de mine achitată integral dacă îmi lași soția însărcinată.

Ransom Seymour, al nouălea duce de Ainsley, încerca să se concentreze în timp ce stătea tolănit pe un fotoliu confortabil din biblioteca bine mobilată. Începuse să bea whisky chiar de când ajunsese pe domeniul marchizului de Walfort, pentru vânătoria care altădată era legendară. După trei ore, amândoi băuseră destule pahare, deci cu siguranță înțelesese greșit.

– Tăcerea ta înseamnă că accepți condițiile? întrebă Walfort.

Ainsley își studie vărul, vechiul lui prieten, care stătea în acel nenorocit de scaun cu rotile, unde chiar el îl pusese pe marchiz în urmă cu trei ani. Walfort îmbătrânise destul de mult în această perioadă – părul lui negru albise pe la tâmple, iar ochii lui căprui erau destul de posomorâți încât să alunge orice urmă de veselie din cameră.

– Jayne vrea un copil. Eu nu i-l pot oferi. Îmi datorezi asta.

Ainsley se ridică de pe fotoliu. Intenționase să o facă brusc, dar se clătină și aproape că își pierdu echilibrul în timp ce se îndrepta spre șemineu. Își rezemă fruntea de polița de piatră ca să poată sta în picioare și studie flăcările care dansau furioase. Aproape că revedea în ele noaptea în care el și Walfort goniseră nebunește pe străzile Londrei în cabrioleta ce mergea cu o viteză periculoasă și amețitoare...

Se întrebuse – dar nu avusese niciodată curajul să ceară amănunte – cât de grave fuseseră rănilor lui Walfort. În anii care urmaseră, se văzuseră rar, fiindcă noaptea aceea tragică ridicase o barieră de vinovăție între ei.

– Îți sunt dator cu picioarele. Nu cu sămânța mea.

– Îmi datorezi un nenorocit de mădular!

Ainsley tresări în sinea lui, dar nu lăsă să se vadă pe chipul lui calm emoțiile care se revoltau. Se concentrează și mai intens asupra focului. Flăcările – roșii, albastre, galbene, portocalii – se răsuceau într-un vals macabru, ca o avanpremieră a ceea ce, cu siguranță, avea să urmeze. Se zvârcoleau în interiorul lui din pricina păcatelor și a alegerilor lui proaste. Împlinise 25 de ani. O vârstă blestemată pentru el și frații lui. Westcliffe se căsătorise la 25 de ani și fusese înșelat. Stephen plecase la război, doar ca să se întoarcă un om pierdut. Iar Ainsley, care mereu era extrem de responsabil, reușise să distrugă viața unui bărbat de treabă. Și a unei femei minunate. Și pe a lui, dacă era să fie onest cu el însuși.

– Vrei să spui că nu poți, că tu... Se uită la Walfort. Îi era dator prietenului din copilărie ca măcar să îl privească în ochi când îl întreba asta. Nu poți să te culci cu ea?

– Nu simt nimic. Walfort își lovi coapsele și își dădu cu pumnul între picioare cu atâta forță încât Ainsley se cutremură, iar scaunul cu roțile scârțâi. Nici o senzație. A încercat, binecuvântată să fie, a încercat să îl facă să funcționeze... Dar tot ce reușește este să o facă să plângă.

Ainsley simți că inima îi fu străpunsă de o mie de pumnale. Fuseră în Londra și sărbătoriseră faptul că Jayne era, în sfârșit, însărcinată cu posibilul moștenitor al lui Walfort.

– Mă simt groaznic de bătrân la 28 de ani, spusese Walfort, care era cu trei ani mai mare decât Ainsley. Vreau să mă simt iarăși tânăr!

Așa că băuseră și băuseră, și băuseră. Și, deși Walfort era însurat, vizitaseră paturile a două frumuseți. Ainsley nu înțelesese niciodată de ce Walfort participase la această ultimă distracție. Dacă Jayne ar fi fost soția lui...

– Jayne nu va fi niciodată de acord cu ideea ta nebunească. Mă disprețuiește.

Nu o putea învinovăți pentru atitudinea ei față de el. Îndurerată de faptul că soțul ei se aflase aproape de moarte din cauza rănilor care îl slăbiseră, ea pierduse copilul. Iar acum părea că nu exista nici o speranță să aibă alt copil. Era genul de femeie căreia nu trebuia să i se refuze nimic din ceea ce își dorea inima ei. „Dacă ai fi a mea, ai avea tot ce ți-ai dori.” Acesta fusese al doilea gând care îi trecuse prin minte când o cunoscuse la dineul de logodnă organizat în cinstea ei și a lui Walfort. Iar primul lui gând fusese că și-ar fi dorit să o fi cunoscut înaintea lui Walfort, atât de sigur era că ar fi fost

capabil să o fărmece, iar ea să ajungă în brațele lui. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Fiecare pas al ei emana grație și calm. Când îi zâmbea unui bărbat, îl făcea să simtă că doar el conta.

Cum nu se grăbea să se căsătorească, Ainsley evitase balurile de sezon de fiecare dată când putuse. Astfel, ratase șansa de a o cunoaște și de a o curta pe Lady Jayne Spencer. Deși, din ce povestea Walfort, marchizul îi cucerise inima de la primul lor dans.

– Ai reputația de mare cuceritor în rândul doamnelor. Folosește-ți talentul pentru a o fermeca pe soția mea, spuse Walfort, mușcând din fiecare cuvânt, de parcă le forța să iasă printre dinți.

– Vrei să o seduc?

– Vreau să îi dai ceea ce eu nu pot.

– E ridicol!

Ainsley se îndepărtă de șemineu, se afundă iarăși în fotoliu, care deveni dintr-odată incredibil de incomod, se ridică și merse la fereastră. Tulburat, refuză să recunoască în sinea lui cât de des visase la Jayne, dar nu acționase niciodată în acest sens. Își trăia viața după un cod al cavalerilor moștenit de la strămoșii săi, care luptaseră alături de Richard Inimă de Leu în timpul cruciadelor. Nu lua femeile altora.

– Ea este de acord cu planul tău absurd? continuă el.

– Încă nu am discutat cu ea. Mai întâi, am vrut să mă asigur că tu ești de acord.

Avea în fața lui un bărbat pe care nu-l mai cunoștea. Oare suferința îl adusese pe Walfort în pragul nebuniei?

– Pot să îți spun cu exactitate care va fi răspunsul ei. Va râde, îmi va da o palmă și apoi va plânge. Ca să nu mai amintesc de implicațiile legale. Dacă va naște un băiat, acesta va deveni moștenitor. Chiar dacă toată Anglia va ști că nu ești părintele lui, veți fi legați din punct de vedere legal...

– Tu și eu nu suntem doar prieteni, ci și veri. Amândoi avem sânge Seymour. Nu ar fi o ofensă așa de mare.

– Vărul care urmează pe linie succesorală s-ar putea să nu fie de acord cu tine.

– Își pierde mințile din cauza sifilisului. Și apoi tu chiar crezi că fiecare prinț care s-a aflat pe tron și a devenit rege a fost tatăl fiului său? Mă îndoiesc. Și nu îmi pasă de sânge la fel de mult cum îmi pasă de faptul că vreau să o văd fericită pe Jayne.

Dar cum rămânea cu el însuși? se întrebă Ainsley. Să aibă un copil, băiat sau o fată, pe care să nu îl poată recunoaște niciodată? Îi datora vărului său un asemenea sacrificiu? Deși amintirile lui erau tulburi, știa că el mânase caii cabrioletei. Când se răsturnaseră, Ainsley fusese aruncat, singurul semn al incidentului fiind o cicatrice subțire, care îi tăia partea stângă a bărbiei. Walfort reușise cumva să se prindă de hamuri. Când, în cele din urmă, totul se oprise, era frânt. Groaznic. Definitiv. Frânt.

Cu atât de mult alcool în ei, nici unul nu își amintise prea multe detalii. Știau doar că Ainsley se alesese cu o zgârietură mică, iar Walfort nu avea să mai meargă niciodată.

– Și dacă refuz invitația ta de a mă culca cu minunata ta soție?

Ainsley întrebase încet, oroarea de a fi pus în această situație strângându-i stomacul. Nu fusese niciodată cu o femeie măritată. Chiar și gândul acesta îi repugna. Credea că un bărbat se putea distra cu o femeie care voia asta atâta vreme cât ea nu avea un soț căruia trebuia să îi fie fidelă. El era un bărbat care punea preț pe datorie și pe jurăminte. Și considera că toți ceilalți trebuie să se ridice la înălțimea standardelor lui.

– Pur și simplu voi cere asta altcuiva. Iar soția mea ar putea să aibă parte de o noapte nefericită. Dar tu întotdeauna ai avut reputația unui amant remarcabil. Ai putea să îi oferi o noapte pe care să o țină minte.

– Nu va primi niciodată cu bucurie atingerea mea.

– Nu am nici o îndoială că nu vei reuși să o faci să se răzgândească în această privință.

– Am impresia că nu iei în calcul importanța faptului că nu mă place.

– Deloc. Cred că este în avantajul nostru că ea nu are o impresie bună despre tine. Ar reduce întâlnirea dintre voi la o afacere. Fără emoții. Detașați. Dar, după cum te știu, vei găsi o cale să-i oferi plăcere – acesta ar fi cadoul meu pentru ea. Are deja trei ani de abținere. Nu s-a plâns niciodată, dar avea doar 22 de ani când bucuria i-a fost furată în mod brutal din cauza alegerilor noastre proaste. De ce trebuie să continue să sufere și să plătească prețul păcatelor noastre? O noapte în brațele celui mai reputat amant al Londrei? Nouă luni mai târziu, un bebeluș va suge la sânul ei.

– Acorzi prea mult credit reputației mele. Nici măcar eu nu pot garanta concepția după o singură întâlnire.

Walfort ridică nefericit din umeri. Umerii care altădată fuseseră voinici acum păreau pierduți în haina lui croită bine.

– Atunci, o lună. Într-un loc liniștit, discret.

Răspunsurile veneau mult prea repede, fără ezitare, de parcă ar mai fi purtat discuția aceea.

– Te-ai gândit mult la asta.

– Doar la asta mă gândesc. Cum să îmi fac soția fericită. Îmi ești dator cu asta, Ainsley. Îi ești dator ei!

– Nu va fi niciodată de acord.

– Dar dacă va fi?

Înainte să apuce să răspundă, ușa bibliotecii se deschise și intră doamna în cauză. Prima dată când o văzuse, ea zâmbea, în ochii ei albaștri se citea bucuria, iar frumusețea ei era ieșită din comun. Acum arăta de parcă o învăluisse o umbră. Era mică și delicată, prea firavă pentru poverile pe care le ducea.

Când se apropie de soțul ei, ea evită să se uite la Ainsley. Părul ei negru era ridicat în sus. Șuvițele de păr alb de la tâmpile, dobândite în urmă cu trei ani din pricina pierderii copilului și a imobilității soțului, erau ascunse sub buclele aranjate cu grijă. Rochia mov îi scotea perfect în evidență silueta subțire. Ainsley își imaginează în mod scandalos – și de neiertat – cum îi dădea la o parte rochia de pe umeri și îi atinge ușor cu gura pielea albă. Ea nu avea să fie de acord. El știa asta. Era un ticălos chiar și pentru că îndrăznise să se gândească o secundă la felul în care ar fi purtat-o pe un tărâm unde exista doar plăcerea.

Era soția prietenului lui, pentru numele lui Dumnezeu, iar Walfort, care își plângea de milă în scaunul acela cu rotile blestemat, pur și simplu nu gândea limpede! Jayne avea să-l pună la punct și, fără nici o îndoială, pe Ainsley avea să-l considere vinovat pentru sugestia ridicolă a soțului ei.

Zâmbind blând, se aplecă și îl sărută ușor pe obraz pe Walfort.

– Bună, dragul meu.

Când își îndreptă spatele, privi spre Ainsley de parcă ar fi fost niște fecale în care tocmai și-ar fi murdărit pantoful.

– Excelență.

El se înclină ușor.

– Lady Walfort. Pot spune că arătați minunat?

– Puteți spune ce doriți.

Pentru el nu avea nici un zâmbet, nici ochi blânzi și nici un ton tandru. Walfort își pierduse mințile dacă, într-adevăr, credea că soția

lui avea să accepte orice fel de intimitate cu Ainsley. Bănuia că i-ar fi făcut mai multă plăcere să-i înfigă un pumnal în inimă decât să simtă atingerea lui experimentată.

– Cina este gata, domnilor.

– Bine. Mi-e destul de foame, anunță Walfort. Ainsley, o însoțești pe soția mea la cină?

– Nu am nevoie de un însoțitor, replică ea repede. Totuși, Randall nu este disponibil acum, deci Excelența Sa ar putea fi destul de amabilă ca să te ajute.

Când îl privi, Ainsley citi provocarea în ochii ei, și chiar mai mult de atât. Știa că ea dorea să îi amintească ce provocase nesăbuiința lui – de parcă ar fi putut să uite vreodată.

– Voi fi onorat, răspunse el scurt, îndreptându-se spre Walfort.

Când împinse scaunul în față, rămase surprins să descopere că era mult mai ușor decât își amintea el. Prietenul lui era mai fragil decât crezuse. Știindu-se vinovat, simți că vinovăția îl măcina așa cum un câine flămând rodea un os.

Sentimentul de vină crescuse când se simți atras de șoldurile ispititoare ale lui Jayne, care se unduiau delicat când ea mergea în fața lor. Nu dorea să contemple iadul care îl aștepta dacă ea era de acord cu ideea nebunească a soțului ei de a o lăsa însărcinată.

Câteva ore mai târziu, stând la măsuța ei de toaletă, Jayne Seymour, marchiză de Walfort, își pieptăna părul, minunându-se că reușise ca în timpul cinei să nu facă vreun comentariu răutăcios la adresa lui Ainsley. Fusese nemulțumită când Walfort îi spusese că îl invitase pe duce cu o zi mai devreme decât pe ceilalți invitați, pentru a petrece mai mult timp împreună. O uimea faptul că soțul ei încă își dorea să-l vadă pe acest om. Nu îl putea ierta pe Ainsley pentru nepăsarea cu care își trăia viața.

De fiecare dată când îl revedea, era ca și cum primea o lovitură puternică în piept, care aproape o paraliza cu forța ei. I se strânse stomacul când își aminti ce pierduse din cauza acțiunilor lui egoiste și a înclinației spre tot felul de plăceri păcătoase – copilul ei și bărbatul care fusese cândva soțul ei.

Nu se amăgise niciodată crezând că pe Walfort îl atrăsese altceva în afară de zestrea ei considerabilă. Cuferele lui erau destul de goale când începuse să o curteze, dar nu îi luase mult să-i cucerească inima și să-i ceară mâna. Între ei, fusese un aranjament confortabil. Ea era norocoasă. Erau compatibili. Țineau unul la celălalt. Se bucurau unul

de compania celuilalt. Nu se certau niciodată. Ea îi administra gospodăria. El își frecventa cluburile. Viața lor fusese calmă, plăcută.

La patru ani după căsătorie, aflase că rămăsese însărcinată. Era aproape în trei luni când, în sfârșit, îi spusese lui Walfort, care plecase imediat să se laude la vărul și vechiul lui prieten, ducele de Ainsley. Nu știa ce se întâmplase după aceea. Aflase doar că ambii bărbați sărbătoriseră vestea cea bună cu prea multă băutură și o cursă pe străzile Londrei care îl costaseră pe soțul ei picioarele și capacitatea de a face alt copil. Durerea pricinuită de rănilor lui, încordarea cu care avusese grijă de el, tumultul emoțional prin care trecuse ca să accepte faptul că viețile lor fuseseră afectate fuseseră prea mult pentru ea. Pierduse copilul. Singura lui speranță pentru un moștenitor. Singura ei speranță de a fi mamă.

În acea seară, când Ainsley stătuse la masa lor, îi reveniseră așa de multe în minte! Resentimentul față de acest bărbat. Cum fusese viața lor înainte de acea noapte oribilă, când totul mersese prost. Cum pierduse orice șansă de a fi cu adevărat fericită. Cât de mult luptase ca soțul ei să nu afle cât de deznădăjduită se simțise.

Lăsă peria deoparte, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușa care despărțea dormitorul ei de al lui, o ușă pe care el nu o mai folosea. Nu venea niciodată la ea. Niciodată. Nici măcar să-i spună noapte bună. Nici să o țină pur și simplu în brațe. El avea nevoie de ajutor ca să se așeze în patul ei înalt, în care ea se urca folosind o scăriță. Îl făcea să se simtă mai puțin bărbat. Iar ea știa asta. Încercase din răspuțeri să nu îl facă să simtă că era mai puțin decât ceea ce fusese odată!

Trase aer adânc în piept, deschise ușa și merse prin camera de baie spre încăperea alăturată. Era întuneric. Se vedea doar lumina lunii ce se revărsa prin ferestrele cu menouri. Putea vedea conturul mic al soțului ei care se odihnea în pat, sub pături. Uneori, îi era teamă că se putea veșteji și avea să dispară. Merse în vârful picioarelor pe covor.

– Walfort? șopti ea.

Auzi foșnetul pernei umplute cu fulgi când el întoarse capul.

– Este totul în regulă, Jayne?

Bineînțeles că nu era. Nu era în regulă de ani întregi.

– Pot să mă întind puțin lângă tine?

– Draga mea, nu trebuie să îmi ceri voie!

Urcă treptele până la pat, se strecură sub pătură și se ghemui lângă el. El își întinse brațul protector în jurul ei, lipind-o ferm de el, cu fața ocrotită de curba umărului lui. Ea nu voia să se gândească

la toate nopțile de la începutul căsniciei lor când el venea la ea. După accident, când mai căpătase putere, ea stătea singură în patul ei noapte după noapte, așteptând ca el să se întoarcă. Dar el nu mai venise niciodată, de parcă, dacă nu putea face dragoste, considera că nu avea nici un sens să stea cu ea. Dar uneori ea avea nevoie doar să fie ținută în brațe. Iar când veneau acele momente, se strecura în patul lui.

Își frecă picioarele de gamba lui subțire.

– Îmi pare rău. Picioarele mele sunt reci.

– Nu contează. Nu le pot simți.

O spuse fără emoție în glas, de parcă îi rămăsese inertă nu numai partea de jos a corpului, ci și sufletul lui era paralizat. Nu își amintea când îl auzise ultima dată râzând. Acum, rarele lui zâmbete erau mai mereu triste. Însă bănuia că zâmbetul ei era la fel.

– Pari destul de tăcut și de melancolic în seara asta, spuse ea domol. Vrei să anulez petrecerea?

– Nu, nu, sub nici o formă. Ne va face bine să avem musafiri.

El îi mângâie absent brațul. Ea închise ochii și savură dezmierea blândă, luptându-se cu sentimentul de vinovăție că uneori îi era greu să se mulțumească doar cu atât.

– Jayne?

– Hm?

– Vorbeam cu Ainsley mai devreme...

– Mă gândeam că vei face asta din moment ce l-ai chemat mai devreme decât pe oricare dintre oaspeții noștri.

– Apreciez faptul că ești îngăduitoare.

Walfort o sărută în creștetul capului. Ei i se strânse stomacul. Cât de mult își dorea să își îndrepte fața spre el, iar el să o sărute! Să o sărute cu adevărat. Așa cum o săruta înainte. De parcă viața lui depindea de asta. Dar o oprea faptul că el nu ar fi putut termina ce ar fi început. Era prea dureros pentru amândoi să își amintească tot ceea ce nu aveau să mai fie vreodată, așa că ea se prefăcea că nu mai tânjea după așa ceva.

– Fie ce o fi, spuse el după o vreme. Mă gândeam că... ar putea să te lase însărcinată.

Jayne împietri, simțind că nu mai avea putere să tragă aer în piept. Era uimită că inima îi continua să bată. Știa asta pentru că auzea cum îi curgea sângele prin vene, vâjâindu-i în urechi.

– Tu nu poți... Sugerezi să devenim amaniți?

– Pentru o scurtă perioadă, da.

Ea se ridică și îl privi încruntată, deși umbrele le ascundeau trăsăturile.

– Ai înnebunit?

– Nu, nu cred.

– Ei bine, nu sunt deloc de acord cu tine. Se ridică iute din pat, aproape împiedicându-se în graba ei de a se îndepărta de el, ca și cum distanța putea diminua dezgustul provocat de cuvintele lui. Dacă voiam un amant, l-aș fi ales singură, și cu siguranță nu ar fi fost Ainsley!

– Fii sinceră, Jayne! Loialitatea ta, care nu poate fi pusă sub semnul îndoielii, te va împiedica mereu să ai un amant.

– Atunci de ce mi-ai sugera...

– Pentru că nu ar exista nici un sentiment de vinovăție.

– Cum poți să spui o asemenea absurditate?

– Pentru că nu îți place deloc de el, deci nu ar fi ca și cum m-ai înșela cu adevărat.

– Ai înnebunit!

Ea se îndreptă spre ușă.

– Jayne? Te rog, nu pleca! Te rog, ascultă-mă!

Se opri, privi peste umăr, iar în umbra nopții văzu cum el întinse brațul, cu mâna îndreptată spre ea. Putea să câștige orice ceartă doar ieșind din cameră. Dar nu era corect față de el, așa că nu se certau niciodată. Dar asta? Era o idee absurdă.

– Te rog, Jayne!

Vocea lui era dură pentru că își dorea ca ea să rămână. Nu era corect. Nu era corect s-o obligi să stea. El știa că ar fi chinuit-o vinovăția dacă ar fi plecat, pentru că el nu ar fi putut veni după ea.

Jayne tremura de furie și dezgust din cauza propunerii lui referitoare la Ainsley. Totuși, se întoarse prudentă spre Walfort. Se urcă în pat, se așeză turcește, îi luă mâna și i-o ținu în poală. Refuza să se uite la el. În schimb, studia conturul mâinilor lor unite.

– Tocmai faptul că ai o părere așa de proastă despre el face ca planul meu să fie genial, zise el încet. Nu va fi ca și cum mă trădezi cu adevărat. Inima ta va rămâne a mea.

– Și corpul meu al lui.

Nu se putu abține să nu spună cuvintele acelea tăioase. Ce se întâmpla între un bărbat și o femeie sub așternuturi era un act atât de intim! Cum ar fi putut suporta gândul ca Ainsley să afle despre ea ce doar Walfort știa?

– Ainsley are reputația de a fi un amant minunat, începu el.

– Știi acest lucru. Doar despre el vorbesc doamnele.

– Deci poate fi plăcut pentru tine. El îi strânse mâna. Măcar atâta meriți.

– Toată Londra va ști că nu e copilul tău, că ai fost încornorat!

– Nu, nu vor ști. Nu am dat un anunț în *Times*, în care să precizez incapacitățile mele. Oh, speculații vor exista, bineînțeles, dar le putem risipi destul de ușor odată ce oamenii vor vedea cât de încântat sunt că ești însărcinată.

– Și dacă este băiat?

– Atunci o să am un moștenitor.

– Dar nu va avea sângele tău.

– Va avea sânge Seymour. Cum i-am spus și lui Ainsley, va fi aproape același lucru.

Ea simți furnicături pe buze. Crezu că i se face rău.

– Ai discutat deja nebunia asta cu el?

– Trebuia să știi dacă e de acord.

– Normal că este de acord. Trebuie să ridice o fustă.

Chicotitul lui o surprinse.

– Nu a fost de acord imediat, așa cum mă așteptam eu. Nu a crezut că tu îl vei accepta.

– Nu îl voi accepta.

– Jayne, ai fost o soție devotată. De ce să nu ai parte de asta?

Ea se simțea recunoscătoare că era întuneric, iar el nu putea să-i vadă obraji înroșiți sau lacrimile care îi umpleau ochii.

– El îți poate da ceea ce eu nu pot, adăugă el blând. Ești o femeie tânără, care a trebuit să își închidă visurile într-un cufăr vechi și prăfuit din cauza deciziei proaste a soțului ei.

– Din cauza unui prieten. Un prieten căruia acum ești dispus să mă dai. Este revoltător!

– Nu mi-a băgat băutura cu forța pe gât. Am mers de bunăvoie cu cabrioleta, am îndemnat caii să meargă mai iute...

Ea îi luă mâna, o duse la buze și îi sărută degetele, știind că el avea să simtă umezeala de pe obraji ei, lacrimile care i se adunau în colțul gurii.

– Ah, Jayne!

Își petrecu mâna în jurul cefei ei și o trase în jos până când fața ei se îngropă în scobitura umărului lui.

– Nu îmi cere asta, scrâșni ea.

– Nu te voi forța. Nici el. Dar să știi că o să înțeleg dacă te răzgândești. Meriți un copil. Meriți un bărbat care nu doar că va pune

plăcerea ta deasupra plăcerii lui, ci va avea grijă ca desfătarea ta să fie mult peste a lui.

Nu Ainsley. Niciodată Ainsley. Mai degrabă s-ar fi întâmplat ca păcătoșii să aibă nevoie de haine de iarnă în iad decât să se dăruiască de bunăvoie bărbatului pe care îl disprețuia mai mult decât pe oricine.